

Πίσις είναι υπέρβασις τῶν ἐμποδίων. Πότε; Ὅταν εἶναι βεβαία πίστις. Πότε; Ὅταν καί **ποιοτικά** εἶναι ἡ σωστή, καί **ποσοτικά** εἶναι ἡ περίσσεια, πολλή καί παραπάνω. Ἡ δική μας πίστις τί εἶναι; Μία πίστις, πού τρεκλίζει. Ἄλλοτε βάζουμε τόν Χριστό στή ζυγαριά τοῦ **Ναί**, ὁπότε ἔχουμε βεβαία πίστι· ἄλλοτε βάζουμε τόν Χριστό στή ζυγαριά τοῦ **Μήπως**, ὁπότε γέρνουμε πρὸς τήν ὀλιγοπιστία καί τήν ἀμβιβολία· καί ἄλλοτε βάζουμε τόν Χριστό στή ζυγαριά τοῦ **Ὅχι**, ὁπότε ἡ τάχα πίστις μας ἔχει ἤδη κατρακυλίσει πρὸς τήν ἀπιστία!

• Ὅσοι ἀληθινά καί στερεά πιστοί, αὐτοὶ ἐμπιστεύονται «ἐαυτοὺς καί ἀλλήλους» στὸν Κύριο. Αὐτοὶ πιστεύουν, ὅτι καί τὸ ἐμπόδιο, πού ὑψώνεται τὸν τελευταῖο καιρὸ ὡς **φόβητρο** μπροστά μας, ὁ **κορωνοϊός**, θά ξεπερασθῆ. Ὅλοι τὸ γνωρίζουμε ὅτι **φορεῖς** τοῦ νεκροφόρου ἰοῦ εἶναι πολλοὶ συνάνθρωποὶ μας, ἀδελφοὶ μας. Ἡ πίστις ἐν προκειμένῳ μπορεῖ νά θαυματοουργήσει;

—*Μά εἴστε στά λογικά σας, μᾶς λένε οἱ ὀλιγόπιστοι καί οἱ ἀπιστοι;*

Τοὺς ἀπαντᾶμε:

—Ἡ **Μάρθα**, ἡ ἀδελφή τοῦ Λαζάρου, ἦταν στά λογικά της; Ἐκλαιγε παράλογα. Ὁ Χριστός, ἔχοντας πλήρη αὐτοσυνειδησία τῆς θεϊκῆς Του παντοδυναμίας, τήν βεβαιώνει: «*Εγὼ εἶμι ἡ Ἀνάστασις καί ἡ Ζωή*». Καί στή συνέχεια τῆς ἀπευθύνει προσωπικά τὸ ἐρώτημα: «*Πιστεύεις τοῦτο;*» (Ἰωάν. ια' 24-26).

• Κακῶς ἀφήνουμε τοὺς ἀθέους νά μπαίνουν στό θέμα τῆς Πίστεως, ἀφοῦ τήν χλευάζουν. Πῶς νά τοὺς ρωτήσης ἂν πιστεύουν; Ὑπάρχει μπροστά τους τὸ **μεγάλο ἐμπόδιο**, πού δέν τοὺς ἀφήνει νά πιστέψουν. Ποιό; Ἡ **ἁμαρτία**; Ὅχι! Ἁμαρτίες ἔχουμε κι ἐμεῖς. Οἱ πιστοὶ ὅμως, συννεφιασμένοι ἀπὸ τίς πολλές τους ἁμαρτίες, ἀλλά καί φωτιζόμενοι ἀπὸ τὸ ἔκπαγλο κάλλος τοῦ Χριστοῦ, κλείνουν γόνυ καί ὁμολογοῦν: «*Σοὶ μόνῳ ἁμαρτάνομεν, καί Σοὶ μόνῳ λατρεύομεν*».

Δέν εἶναι λοιπόν ἡ ἁμαρτία τὸ ἐμπόδιο γιὰ νά πιστεύσουν ὅσοι δηλώνουν ἀπιστοι. Εἶναι μήπως ἡ **ἀμετανοησία**; Αὐτό, ναί. Ἀλλά μαζί μέ τήν ἀμετανοησία ὑπάρχει καί ὁ **ἐγωισμός**. Τόν Θεό τὸν ἴδιο εἶχαν μπροστά τους οἱ φαρισαῖοι καί κοροῦιδεuan. Ἡ θρησκεία τους, βλέπετε, ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ τὸν Θεό! Ἡ θρησκευτικὴ ἡμιμάθειά τους ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ τὸν Χριστό! Σέ μερικούς, πού ζητοῦν νά φτάσουν τὸ ἀφθαστο μυστήριο τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν οἴησί τους καταδικάζουν τὸν ἑαυτό τους σέ **ἀκοινωνησία** μέ τήν κοινωνία τοῦ Θεοῦ. Ἡ κοινωνία τοῦ Θεοῦ, ὅπως βιώνεται στό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι μυστήριο. «*Οὐ φέρει τὸ μυστήριον ἔρυναν· πιστεῖ μόνη τοῦτο πάντες δοξάζομεν, κράζοντες μετὰ σοῦ (Παρθένε) καί λέγοντες· Ἀνερμήνευτε, Κύριε, δόξα Σοι*» (ἀπὸ τοὺς αἶνους τῶν Χριστουγέννων).

• Ὅχι ἡ ἐπιστήμη, ἀλλ' ὁ **ἀντίχριστος ἐγωισμός** τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου ἐμποδίζει τὸ θαῦμα. Ἡ **ἐπιστήμη** καλὰ κάνει τὴ δουλειά της. Τὴν σεβόμαστε. Καί τὴν θαυμάζουμε. Καί ὑποκλινόμαστε μπροστά στίς καταπληκτικὲς προσφορὲς της, πρὸς θεραπεία ἀπὸ τὴν ἀόρατη ἐπίθεσι τοῦ θανατηφόρου ἰοῦ. Καί ὡς χριστιανοὶ ὀφείλουμε νά ὑπακούουμε σέ ὅσα **προληπτικά μέτρα** ὑποδεικνύουν οἱ εἰδικοί τῆς ἐπιστήμης. Παρ' ὅλα αὐτά, ἐπειδὴ καί ἡ ἐπιστήμη κινεῖται καί «θαυματοουργεῖ» στό χῶρο τῆς πεπερασμένης διανοίας, τὴν δεχόμαστε μέσα στά **ὄριά** της. Ἡ **παντοδυναμία** χωρὶς ὄρια καί χωρὶς ἐμπόδια εἶναι μόνο ὁ Χριστός (ιδέ Ματθ. ιζ' 20. Μάρκ. δ' 22. Ἰωάν. ιε' 5)

• Εἶναι ἐπιστημονικά βέβαιο, ὅτι ἓνας μέ τὸν **ἰό** μπορεῖ νά προκαλέσῃ ζημιὰ καί σέ ἄλλους. Πολύ πιὸ βέβαιο εἶναι, ὅτι ἓνας μέ τὸν **ΥΙΟ** σώζει περισσότερους. Δέν εἴμαστε ἓνας. Οὔτε δύο. Οὔτε τέσσερις. Εἴμαστε πολλοί. Τί μᾶς λείπουν; Δύο **κραυγές** μᾶς λείπουν.

• Ἡ μία εἶναι ἡ κραυγὴ τῆς **μετανοίας**: «*Ἐλεησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με*». Ὁ Θεὸς τῆς μετανοίας ἀκούει τὴν κραυγὴ αὐτή, ὅπως ἀκουσε τὴν κραυγὴ τοῦ **Ἀσώτου**: «*Ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου*» (Λουκ. ιε' 18).

• Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ κραυγὴ τῶν μολυσμένων ἀπὸ μεταδοτικούς καί ἐπιδημικούς ἰούς. Τέτοια κραυγὴ ἀκουσε ὁ Κύριος καί «ἐσπλαγχνίσθη». Πιὸ μολυσματικὴ ἀρρώστια ἀπὸ τὴ λέπρα δέν ὑπῆρχε τότε. Καί ὅμως ἡ κραυγὴ τῶν **μολυσμένων λεπρῶν** ἔφθασε στά αὐτιά τοῦ Μεγάλου Ἰατροῦ: «*Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς*» (Λουκ. ιζ' 13).